

МИНИСТЕРСТВО ОБРАЗОВАНИЯ И НАУКИ УКРАИНЫ

**ХАРЬКОВСКАЯ НАЦИОНАЛЬНАЯ АКАДЕМИЯ
ГОРОДСКОГО ХОЗЯЙСТВА**

**XXXV научно-техническая конференция
преподавателей, аспирантов и сотрудников
Харьковской национальной академии
городского хозяйства**

Программа и тезисы докладов

ЧАСТЬ 3

ЭКОНОМИЧЕСКИЕ НАУКИ

**ХАРЬКОВ
2010**

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В РЕГІОНІ

М.К.Гнатенко

Виважена інноваційно-інвестиційна регіональна політика є однією з важливих передумов забезпечення економічного розвитку України.

І хоча Конституція України визначила головний вектор перерозподілу економічних прав і повноважень на користь регіонів, сучасна ситуація з погляду правового забезпечення інноваційної діяльності характеризується відсутністю єдиних методологічних підходів до створення відповідної законодавчої бази.

Нормативно-правові акти, що регулюють інноваційну діяльність в державі, можна умовно класифікувати на загальні і спеціальні.

Загальні - визначають основні стратегічні засади здійснення інноваційної діяльності в Україні. До них належить, перш за все, Конституція України, в якій закладено вихідні правові передумови державної інноваційної політики.

Спеціальними нормативно-правовими актами є закони та підзаконні акти, що регулюють відносини у сфері здійснення інноваційної діяльності.

Однак чинні законодавчі акти не враховують реально існуючих економічних та соціальних умов, правове регулювання не має комплексного характеру. Слід зауважити, що законодавчі акти, пов'язані з нормативно-правовим регулюванням інноваційної діяльності, узгоджені між собою і визначають загальні, найбільш принципові положення, проте не регламентують інноваційну діяльність як логічний та послідовний інноваційний процес, спрямований на прискорення економічного розвитку України.

Поняття «інноваційна діяльність» у законодавстві повинна розглядатись як процес, комплексне поєднання різних робіт або послуг. В інноваційному процесі неможливо виділити найголовнішу ланку. Кожен при створенні наукового результату повинен доповнюватись необхідністю при виробництві наукової продукції або впровадженні. У кінцевому результаті повинен бути вироблений продукт, що має комерційний успіх. Тільки тоді інноваційний процес можна вважати завершеним.

Таким чином, було б доцільно, щоб законодавчо закріплене визначення інноваційної діяльності охоплювало повністю інноваційний цикл - від початку розробки до її реалізації на певний строк, з повної окупності зроблених витрат. Особливого значення ціліс-

ність та логічна послідовність інноваційного процесу набуває проведення експертизи інноваційних проектів з метою їх відбору.

До поняття інноваційної діяльності доцільно включити підтримку фахівців для її здійснення, створення інноваційної інфраструктури, діяльність з просування на ринки нової продукції, а також економічного консультування, консультаційні, інформаційні, юридичні й інші послуги зі створення і практичного застосування нової продукції.

Проаналізувавши нормативно-правове регулювання інноваційної діяльності в Україні, необхідно зазначити, що загальне законодавство, яке закріплює основи державної політики у сфері інноваційної діяльності, носить переважно декларативний характер, оскільки не існує ефективних механізмів забезпечення виконання державної політики у сфері інноваційної діяльності на рівні спеціальних нормативних правових актів. Механізми непрямої державної підтримки не діють реально.

Отже, одним із основних важелів державного регулювання, який може суттєво вплинути на якість інноваційних процесів в регіоні, є правове забезпечення.